

ВЪТЪРЪ

Като черенъ коминочистачъ,
вѣтърътъ нахлува въвъ коминитѣ,
гълта сажитѣ, бере праха,
кърти и обръща керемидитѣ.

Скача на отсрѣщната стена,
гони коткитѣ съ опашки върнати,
вика гарги на безброй ята
и ги кара да вървятъ подире му.

Летвитѣ съ антенитѣ треперятъ,
радиото пакъ пръщи и висе,
а пъкъ той, на кръста покатерилъ се,
свири отъ кубето литургия.

Въ ризитѣ прострѣни се облича
и праха си бърше о чаршафитѣ,
отъ прозорецъ на прозорецъ тича
и троши и бие по стѣклата.

Но внезапно се заплита въ жицитѣ
и не може самъ да се измъкне,
блъска се, надава остри писъци
и се люшка, бѣсенъ, чакъ до мръзване.